



Nick na mě upře ustaraný pohled. Pak ze zadní kapsy kalhot vytáhne kapesník. Ta absolutní směšnost toho, že Nick vlastní látkový kapesník, mě okamžitě přiměje vyprsknout smíchy, a Nick se zase usměje a povytáhne obočí, a zatímco mi metodicky otírá slzy, povede se mi přestat brečet.

„Odkdy máš látkovej kapesník?“ zeptám se.

Nick se uculí a dál mi něžně utírá tváře. „Mít látkovej kapesník je teďka cool,“ oduší.

„Aha. Moc jsem teď trendy nesledoval.“

Nick se zasměje. V kombinaci s deštěm a tou basovou hudbou, co hraje v obýváku, ať už je to cokoli, je to nádherný zvuk. „Dobře, no, tak možná to byl dárek od babičky, kterej jsem si dal do kapsy, abych ji přesvědčil, že ho fakt budu používat,“ připustí a zase ten kousek látky schová. Pak vezme mou tvář do dlaní. „A jak se ukázalo, fakt jsem ho použil.“

Usměju se na něj. Jeho ruce mě hřejí na kůži. „Možná mě tvoje babička zná líp než ty.“